

ธรรมะใกล้ตัว Lite

Dharma@Hand Lite
www.Dlitemag.com

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ชีวิตคุณ
ฉบับที่ ๑๙ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

...หนึ่งดอกหนึ่งร้องนนามงานร้อนน
นลาขตนพันธ์ไฟตรงมอองมรารกนา
ความสอขสอุมรากฏท้แต่ตัวตรา
แล้วโรรราทงนนามตมามนี้ใจ

ภาพปกโดย ชนนท์ <http://chanontw.multiply.com>
น้อยคำโดย พินธารว

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๑๙ สถานีต้นทางสู่นิพพาน	3
สารสองใจ เห็นแจ้งด้วยปัญญา	10
โหรา (ไม) คาใจ ดับไฟนรกในดวงใจ.....	12
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท รักอ่อนยิ่งกว่าพระนิพพานนั้นไม่มี	14
ดั่งตฤณวิเศษนา รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนมีจริงไหม.....	17
ห้องดับเพลิง นิทานโศสะ ตอน หลานปู่กับเด็กข้างบ้าน.....	20
เข้าครัว โกโก้ กับ ขนมปังปอนด์	22
บทความรัก มีแฟนเจ้าชู้ รู้ทั้งรู้แต่ตัดใจไม่ได้.....	27
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๑๔	29
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๙	35

ฉบับที่ ๑๙ สถานีต้นทางสุนิพพาน

จากใจ ม.ก.ใกล้สัก
Lite Talk

ความสงสัยเกี่ยวกับสวรรค์นั้นมีมาช้านาน
นับจากประเด็นร้อนคือสวรรค์มีหรือไม่มี
แค่นี้ก็ยากแล้วที่จะผ่านความสงสัย
หรือหาข้อยุติลงตัวสำหรับคนทั่วโลกไปได้

ต่อให้ผ่านความสงสัย
กลายเป็นปักใจเชื่อแน่ว่ามีจริง
ก็อาจเกิดข้อสงสัยต่ออีกว่าสวรรค์เป็นอย่างไร
สถาปัตยกรรมจะเป็นไทยๆหรือของฝรั่ง?
ถ้าเป็นไทย จะไทยเดิมหรือไทยประยุกต์?
แล้วหน้าตาเทวดานางฟ้าล่ะ
มีเทวดาไทย จีน แขก ฝรั่ง แยกเป็นพวกๆไหม?

สิ่งที่ไม่รู้ว่ามีจริงหรือไม่มีจริง
ทำให้คุณเกิดคำถามเพื่อชวนตีกันไม่รู้จบมากกว่าอย่างอื่น

สมมุติว่าคุณได้คำตอบข้างต้นหมดแล้ว
และมาสนใจศาสนาพุทธจริงจัง
ถึงขั้นเจริญสติคาดหวังมรรคผล
ก็อาจเกิดข้อสงสัยใหม่ตามมาอีกนะครับ
นั่นคือถ้าชาตินี้คุณไปไม่รอด
เจริญสติได้แค่ "ปิดอบายชาติเดียว"
ตายเมื่อไรไปพักบนสวรรค์เมื่อนั้น
คำถามคือ "บนสวรรค์เจริญสติต่อได้หรือเปล่า?"

คำตอบที่มักได้ยินกันคือมีสิทธิ์เจริญสติต่อบนสวรรค์ได้
ถ้าเมื่อครั้งเป็นมนุษย์เจริญสติ
จนสามารถรู้ลมหายใจเข้าออกโดยความเป็นอนิจจังได้
หรือสามารถรู้สุขทุกข์ ความจำได้หมายรู้ เจตนาดีชั่ว
หรือการรับรู้ทางอายตนะต่างๆ

โดยความเป็นอนิจจัง หรือโดยความเป็นอนัตตาได้

พูดง่ายๆคือต้องมีดีติดตัวมาเป็นทุน
มีความสามารถเห็นความไม่เที่ยงและความไม่ใช่ว่าตน
ถึงจะไปรู้ลมหายใจทิพย์
ตลอดจนสุขทุกข์ทางใจ ความทรงจำ เจตนา
และการรับรู้ผ่านอายตนะต่างๆ
โดยความเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไหว

แต่ในความเป็นจริง
คัมภีร์ก็บอกอยู่นะครับว่า
ถ้าเจริญสติได้จริงจะไม่อยากพัก
ไม่อยากหลงสววรรค์นาน
จะอธิษฐาน "ฆ่าตัวตาย" เพื่อลงมากเกิดเป็นมนุษย์
บำเพ็ญบารมีเอามรรคเอาผลต่อไปเลย

นั่นเพราะอะไร? เพราะสวรรค์ยิ่งกว่าสิ่งเสพติด
เป็นเครื่องหน่วงเหนี่ยวไม่ให้ "อยาก" ถึงมรรคถึงผลกัน
จิตที่ถูกย้อมให้เมาในรสสัมผัส
อาจผูกยึดหรือเกิดอุปาทานได้ขนาดไหนก็คิดดูแล้วกัน
ปัจจุบันฆ่าตัวตายหวังสวรรค์ก็มีให้เกลื่อน
พระราชานในอดีตฝันเห็นสวรรค์
แล้วเต็มใจบูชาบุญลูกเมียเพื่อให้ได้ไปสวรรค์ก็มีในชาดก

เราสามารถอนุมานได้ว่าสวรรค์น่าติดใจขนาดไหน
ก็จากเทคโนโลยีที่เริ่มจำลองสวรรค์ได้ใกล้เคียงเข้าไปทุกที
คือหลอกหูหลอกตา หลอกอายตนะหยาบให้ปรุ่งแต่งไป
จนยึดมั่นรุนแรงไม่ต่างจากชั้นสวรรค์ทั้งเป็นมาแล้ว

ตัวอย่างล่าสุดที่คงทำให้หลายคนร่วมรับรู้
คงได้แก่ข่าวที่มีแฟนคลับหนังเรื่องอวตาร
ซึ่งสร้างทำโดยเจมส์ คาเมรอน
บางคนคลั่งไคล้ขนาดอยากฆ่าตัวตาย
เพื่อให้ได้ไปอยู่บนดาวแพนดώραแบบในหนัง
CNN ถึงขนาดเอามาตีเป็นข่าวใหญ่

<http://edition.cnn.com/2010/SHOWBIZ/Movies/01/11/avatar.movie.blues/index.html>

คนที่ไม่เข้าใจก็จะถากถางกันทีว่าเป็นพวกบ้องตัน
แต่ถ้าอ่านรายละเอียดให้ดีก็จะพบว่าพวกที่ซึ้งใจแบบนี้จริงๆ
ที่แท้มีแนวโน้มอยาก "เปลี่ยนชีวิตที่น่าเบื่อให้สดใสขึ้น"
หรือ "จบชีวิตเสียงเครื่องให้พ้นๆไปที" อยู่ก่อนหน้า
พอมารู้สภาพความเป็นอยู่ที่มีสีสันน่าตื่นตาตื่นใจ
แถมสมจริงด้วยระบบสามมิติใหม่ล่าสุด
ก็เลยเกิดอาการแบบเดียวกับพวกที่พร้อมทิ้งชีวิตเก่าไปหาชีวิตใหม่
ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจอันใดเลย

ประเด็นที่น่าสนใจคือ
ถ้าสมมุติว่าดาวแพนดอร่าในหนังอวตาร
ให้ความรู้สึกใกล้เคียงกับสวรรค์ยิ่งกว่าประสบการณ์ไหนๆที่ผ่านมา
สวรรค์จริงๆจะเป็นสิ่งที่เรายอมทิ้งขว้างเพื่อเอามรรคเอาผลกันไหม?

ลองพิจารณาว่าหนังเรื่องอวตารนั้น
เหมือนเหมารวมเอาแฟนตาซีทั้งหมดมาอยู่ในเรื่องเดียว
ไม่ว่าจะเป็นนิยายวิทยาศาสตร์บนดินแดนอื่นในห้วงอวกาศลึกลับ
สัตว์ใหญ่ยุคดึกดำบรรพ์แบบไดโนเสาร์
หมู่มังกรวิจิตรที่เรืองแสงได้เหมือนในเทพนิยาย
ตลอดจนสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งสัตว์
ที่มีทั้งความวิจิตรและความน่าพิงในตัวเอง

เหตุแห่งความสำเร็จในเชิงลึก
ก็คือความสมจริงของชานาวีในหนัง
ที่คาเมรอนจ้างนักภาษาศาสตร์ให้สร้างภาษานาวีขึ้นมาจริงๆ

<http://www.learnnavi.org/>

พอดีแล้วจึง "เหมือนจริง" เสียจนทำลายความตระหนัก
ว่ากำลังดูหนังอยู่ ให้กลายเป็นหลายวูบ
แห่งความเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงอย่างไรอย่างนั้นเลยทีเดียว

สำหรับผู้ที่เคยอ่านเรื่องบนสวรรค์
ที่ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก
ก็คงบอกได้ว่าดาวแพนดอร่ายังห่างชั้นจากความเป็นสวรรค์มากนัก

แต่ห่างชั้นแล้วยังทำให้คนติดหลงขนาดนี้
สวรรค์จริงจะมียิ่งกระซกใจ
ให้ปีกดิ่งลงไปลึกกว่ากันหลายร้อยเท่าหรือหรือ?

คราวนี้คงนึกออกนะครับว่าบนสวรรค์
เป็นที่ที่เหมาะกับผู้ปรารถนาการเข้าสู่นิพพานใหม่

แฟนคลับของอวตารทุกคนรู้ว่าอวตารไม่ใช่เรื่องจริง
เป็นฝีมือของพอมดยักษ์แห่งแดนฮอลลีวูด
แต่ก็ห้ามใจไม่ให้ยึดติดอยู่กับมันไม่ได้

นี่ก็คงเปรียบเหมือนกับนักเจริญสติที่เข้าใจล้มรรคผล
หรือแม้กระทั่งโสดาบันบุคคล
ผู้รู้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่ากายใจเป็นแค่เรื่องหลอกให้หลงยึดติด
แต่ก็ยังอดติดใจอยู่ไม่ได้
เพราะยังประหารกิเลสขัธราคะ โทสะ โมหะไม่ขาด
ต้องเรียนรู้ที่จะถอดกิเลสต่อทีละเปลาะ

จิตที่ยึดมั่นนั้น
จะยึดมั่นแน่นเหนียวได้แค่ไหน
ต้องขึ้นอยู่กับแรงดึงดูดของแม่เหล็กด้วย
ถ้าเลือกที่จะสละ เลือกที่ผละออก
ก็จำเป็นต้องอยู่ในที่ที่แรงดึงดูดของแม่เหล็ก
ไม่ทรงพลังกล้าแข็งจนเกินแรงต้านไป

สำหรับบรรดานักเจริญสติทั้งหลาย
ถ้าพบความทุกข์ในโลกนี้บ้าง
ก็เห็นค่าของมันเถิดครับ
เห็นมันเป็นแรงช่วยผลักออก
ให้เราอยากผละหนี ไม่เอาแต่มัวเมาและติดอยู่
ถ้าไปอยู่ได้พร้อมกันทั้งบนสวรรค์และในโลก
คุณจะทราบว่ามีสถานีดั้นทางสู่นิพพานนั้น
ไม่มีที่ใดใกล้กว่าโลกมนุษย์นี้อีกแล้ว

ตั้งตฤณ

กุมภาพันธ์ ๕๓

เรื่องน่าทึ่งใจระจำคม

หลายคนให้นิยามของรักแท้ ว่าคือรักที่ไม่หวังสิ่งตอบแทน

ในขณะที่อีกหลายคนยังคงแคลงใจ

ว่ารักอย่างที่วานี้ มีอยู่จริงหรือ?

คอลัมน์ "ตั้งตฤณวิชันนา" ฉบับนี้

พบคำตอบจาก "คุณตั้งตฤณ"

ในตอน "รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนมีจริงไหม" ค่ะ

แล้วมาอมยิ้มแก้มตุ้ยกับคอลัมน์ "เข้าครัว" (-^^-)

ฉบับนี้ "คุณหอมพิมพการัง" มีเรื่องเล่าน่ารักน่าหยิกของนักปฏิบัติตัวน้อย

มาแบ่งปันรอยยิ้มกับคุณผู้อ่าน ในตอน "โกโก้กับขนมปังปอนด์" ค่ะ

คอลัมน์ "ห้องดับเพลิง" ฉบับนี้

ขอส่งท้ายนิทานโทสะด้วยตอน "หลานปู่กับเด็กข้างบ้าน"

แต่แอบกระซิบข่าวดีสำหรับคุณผู้อ่านที่ติดตามใจลีลาการเขียนของ "คุณชลนิล" ค่ะ

ขณะนี้ขยายเรื่อง "แก่น้ำค้าง" เปิดให้โหลดอ่านฟรีได้แล้ว

ที่เว็บนิยายไทย www.niyaythai.com

สาวกพีต้อย เชิญโหลดมาอ่านกันได้ตามอัธยาศัยค่า

ความรัก มักพ่วงเอาความทุกข์มาด้วยเสมอ

คอลัมน์ "บทความรัก" ฉบับนี้

"คุณ mayrin" มีตัวอย่างของทุกซ์รูปแบบหนึ่งจากความรัก

ของคนที่มีแฟนเจ้าชู้ ในตอน "มีแฟนเจ้าชู้ รู้ทั้งรู้แต่ตัดใจไม่ได้" ค่ะ

จบไปแล้วนะคะ สำหรับกิจกรรม "ปีใหม่ ชีวิตใหม่ กับ dlitemag ^_^v"
ทีมงานต้องขอขอบคุณทุกท่านที่ร่วมตอบคำถาม และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า
จะได้รับความสนใจเช่นนี้อีก ในโอกาสต่อไปค่ะ

สำหรับกิจกรรมนี้ ขอประกาศรายชื่อผู้ได้รับรางวัลดังต่อไปนี้ค่ะ

๑. คุณ eyepolly
๒. คุณ kade12_124
๓. คุณ pronkoch
๔. คุณ preeyapornjt
๕. คุณ Amy
๖. คุณ pomdamon
๗. คุณ bakerymaniac
๘. คุณ together
๙. คุณ narintorn
๑๐. คุณ goldenfish_jack
๑๑. คุณ suwimonkh
๑๒. คุณ chaluntt
๑๓. คุณ kalayanees
๑๔. คุณ cheera
๑๕. คุณ stima และ
๑๖. คุณ Nuan

ท่านผู้โชคดีทั้ง ๑๖ ท่านที่ใช้ नामแฝงในเว็บบอร์ดตั้งรายการดังกล่าวมานี้
กรุณาส่งที่อยู่ที่ต้องการให้ส่งของรางวัล

"เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน ฉบับปฏิรูป" พร้อมลายเซ็นคุณดังตฤณ
มาทางอีเมล contact@dlitemag.com นะคะ

และทีมงานนิตยสารจะรีบส่งรางวัลไปให้โดยเร็วเลยคะ ^__^v

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

๑๔ กุมภาพันธ์ ใครที่ยังไม่มีโปรแกรมจำลองวาเลนไทน์ที่ไหน
dlitemag ขอแนะนำกิจกรรมต่อไปนี้ค่ะ

**** ขอเชิญพุทธศาสนิกชนร่วมเข้าวัด สวดมนต์ เสริมสิริมงคลทุกวันอาทิตย์**

ณ วัดบางปลาгод (รังสิต-นครนายก คลอง ๑๔)

กับโครงการ **"เปิดวัดวันอาทิตย์ ใกล้เคียงพุทธศาสนา"**

เริ่มวันอาทิตย์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์นี้ ^_^

อ่านกำหนดการและเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/b4EzoB>

**** เชิญชมคอนเสิร์ต "เพลงรัก ชับน้ำตา ป็นน้ำใจให้เสด"**

ณ เสถียรธรรมสถาน เวลา ๑๖.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ไม่เก็บค่าผ่านประตู

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ ^_^

<http://bit.ly/d6t3i3>

เห็นแจ้งด้วยปัญญา

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ
วัดอรัญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

ขึ้นชื่อว่าการทำงานในโลกนี้แล้ว
ซึ่งมันจะไม่ยากนั้นไม่มี ซึ่งจะไม่ลำบากนั้นไม่มี การทำงาน
เพราะเหตุว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน
จะเอาอะไรมันมาได้ง่าย ทำอะไรจะให้มันง่ายๆ ไม่ได้ เพราะมันไม่เที่ยง
ส่วนงานในทางธรรมนี้ มันมีทางจบลงได้
ไม่เหมือนงานทางโลก งานทางโลกจบไม่ได้เลย
งานทางธรรมนี้ ถ้าเราเมื่อทำใจให้สงบลงไปแล้ว มันก็จบลง
ไม่ได้ไม่อยากได้อะไรแล้ว มันก็จบเท่านั้นแหละ
โลกอันนี้นะ ที่มันจบลงไม่ได้ เพราะมันมีความอยากอยู่ในใจ
วิตกวิจารณ์อยู่ ถึงสิ่งที่ตนต้องการปรารถนานั้นแล
นั่นแหละ มันจึงจบลงไม่ได้เลย
มันจบลงได้ก็เพราะเราพิจารณาเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้
มันไม่เป็นสิ่งที่ควรจะยึดถือ เพราะมันไม่เที่ยง
ขึ้นยึดถือไว้ เวลามันแปรปรวนไปก็เป็นทุกข์เปล่าๆ ไม่มีความสุขแม้แต่น้อยเดียว
ก็เป็นอยู่อย่างนี้ โลกอันนี้

เราเกิดมาชาตินี้ มาพบพระพุทธศาสนาแล้ว
พุทธศาสนาชี้ให้สอนตัวเอง ให้เห็นความไม่เที่ยงของสังขารธรรมทั้งหลาย
ตนก็ไม่พิจารณา ถือมันอยู่ตั้งแต่เขาแต่เรา แต่ตัวแต่ตนนั้นแหละ
เมื่อเป็นเช่นนี้มันก็พันทุกข์ไปไม่ได้
มันก็จะต้องเป็นทุกข์อยู่ซ้ำๆ ซากๆ ไป ไม่รู้จบรู้สิ้นแหละ ในโลกอันนี้
เพราะว่าจิตดวงเดียวนี้ ไม่ใช่หลายดวงนะ
เมื่อปัจจุบันนี้มันเศร้าหมองอยู่ด้วยสิ่งใด
ไปเบื้องหน้ามันก็เศร้าหมองอยู่เช่นเดียวกันนั้นแหละ
มันจะเปลี่ยนแปลงเป็นผ่องใสไม่ได้เลย

เช่นอย่างเวลาคนจวนจะตายนี้ ใจไปเที่ยวเกาะเที่ยวข้องสิ่งโน้นสิ่งนี้
เสียใจ อาลัย คิดถึงสิ่งที่ตนรัก ตนชอบใจ

แล้วก็จะมาพลัดพรากจากไป อย่างนั้นะ
คิดมาเท่าไรก็กลุ้มใจไปเท่านั้น
อย่างนั้นะมันจึงพันทุกขีไปไม่ได้นั่นแหละ
ผู้จะพันทุกขีไปได้ ก็เพราะมาฝึกจิตใจอันนี้ อย่าให้มันเกาะมันข้อง
จะเป็นสิ่งที่น่ารักก็ตาม เป็นสิ่งที่น่าชังก็ตาม
สอนใจ วางเรื่อยไปทั้งนั้นแหละ
เพราะมันเป็นของไม่เที่ยงไม่ยั่งยืน
มีเกิดขึ้นแล้วก็มีแปรปรวน แดกดับไป
สิ่งที่มีวิญญูณครองก็ดี ไม่มีวิญญูณครองก็ดี
ก็มีสภาพเหมือนกันหมดเลยแหละ ไม่แตกต่างกัน
เหตุนั้นท่านจึงเรียกว่า สามัญลักษณะ
แปลว่า ลักษณะเสมอกันแห่งสังขารทั้งปวง
พิจารณาไตรลักษณ์ญาณนี้ให้เห็นแจ่มแจ้งขึ้นในใจ
แล้วเช่นนี้มันก็สามารถจะปล่อยจะวางโลกอันนี้ได้
ทั้งภายใน ภายนอก ทั้งหยาบ ทั้งละเอียด ทั้งปราณีต บรรจง อะไรก็ตามแหละ
มันจะอยู่ในลักษณะ ๓ นี้ทั้งนั้นแหละ

เมื่อมันเห็นแจ้งด้วยปัญญาแล้ว มันก็จะไปยึดถือไว้ทำไมล่ะ
เพราะว่าขึ้นยึดถือไว้มันก็ไม่ได้อะไร ยึดถือให้เป็นทุกข์เปล่าๆ
ปัญญามันก็ต้องสอนใจเข้าไปอย่างนี้ คนผู้ฝึกตนนะ
ผู้ไม่ฝึกตนล่ะก็ มีแต่รักเอาไว้ทำเดียว มีแต่ชังไปหน้าเดียว
ไม่ได้ทวนกระแสเข้ามากลับพิจารณาความจริงสิ่งที่ตนรักตนชังนั้นเลย

ดับไฟนรกในดวงใจ

Astro FAQ

โหรา (ไม่) ตาใจ

โดย Aims Astro

ถาม – ช่วงนี้รู้สึกว่าซ้ำรำคาญมากขึ้นและหงุดหงิดง่ายมากๆ มีอะไรกระทบใจนิดหน่อย ก็พร้อมจะโกรธขึ้นมาทันที ทั้งที่เมื่อก่อนก็เจอสถานการณ์แบบเดียวกันแต่จะไม่โกรธ อยากรู้ว่าดวงสามารถทำให้เรามีอาการแบบนี้ได้ไหมคะ

ต้องตอบว่า ดวงบอกได้เลยค่ะ ช่วงที่ผ่านมามีลูกค้ำมีอาการแบบนี้บ่อยๆ ยังหยอกลูกค้ำว่าต้องเป็นโรคคิงคองเหมือนดิฉันแน่เลย (มีอาการหงุดหงิดใจ คล้ายคิงคองคลั่งที่อยากขึ้นไปขย่มยอดตึก T.T) ก็ต้องอาศัยการรู้เท่าทันว่าเป็นความไม่เที่ยงของจิต ที่อยู่ดีๆ ก็โกรธขึ้นมาเอง และเมื่อรู้เท่าทันมันก็จะดับไปค่ะ

โลกร้อนขึ้นทุกวัน เราก็ต้องคอยดูแลใจไม่ให้ระอุตาม เรื่องดับไฟในหัวใจนี้มีลูกค้ำถามว่าทำอย่างไรใจจะเย็น ตอบไปว่าให้ติดแอร์ (ที่หัวใจคุณ ^_^) แนวทางที่ดีก็คือระลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัย ด้วยการสวดอิติปิโส ทั้งบทสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ในการสวดมนต์บทนั้นนั้น จะได้ผลเป็นความเย็นและอบอุ่นใจอย่างแท้จริง ต้องไม่สวดเพียงเพื่อให้จบบท และทราบความหมายตามตัวพยัญชนะเพียงอย่างเดียว แต่ที่สำคัญมากคือจิตใจต้องน้อมไประลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัย ว่าเป็นที่พึ่งอันแท้จริงของสรรพชีวิต เป็นความร่มเย็นของโลกค่ะ -/- แนะนำให้สวดตามที่หลวงพ่อดุสิต ฐานियो ท่านสอนไว้ในบทความเรื่อง "สวดมนต์ให้เย็น" www.star4life.com/forum/index.php?topic=391.0

เรื่องของการดับไฟที่เผาใจ ขอยกตัวอย่างลูกค้ำท่านหนึ่งซึ่งมาตรวจดวงรอบสอง เมื่อได้สนทนากันไปไม่กี่ประโยค ก็รู้สึกว่าจิตเธอร้อนเกินกว่าดวงมากจริงๆ แล้วเจ้าชะตาฟุ้งซ่านง่ายแต่ไม่ใช่พวกมักโกรธ จึงตั้งข้อสังเกตไปว่าจิตคุณร้อนจังเลย เหมือนมีไฟปะทุตลอดเวลา เธอยอมรับว่าช่วงประมาณสองสัปดาห์นี้โทสะแรงขึ้นจริงๆ คิดแค้นแฟนเก่า บางอารมณ์อยากสาปแช่งเลยก็มี แต่ยังไม่ได้ทำลงไป เพราะยังมีหิริโอตตปละ คือความละอายและเกรงกลัวต่อบาป และเธอเองก็ศึกษาธรรมะอยู่ด้วย

ฟังแล้วก็ขออนุโมทนาไปกับเธอด้วยที่ไม่ทำอย่างนั้น เพราะคนที่ถูกแช่งจะเป็นตายเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็อยู่ที่กรรมของเขา แต่คนที่เป่าฝ่ายสาปแช่ง มีพยาบาลทวิตคือคิดปองร้ายผู้อื่นนั้น จิตใจอยู่ในอบายภูมิเรียบร้อยแล้วค่ะ ยิ่งไปกว่านั้นก็คือการอาฆาต นอกจากเป็นความร้อนของใจเราเองแล้ว ก็ยังจะทำให้ต้องผูกเวรกับคนผู้นั้น ซึ่งไม่ว่าจะนานเท่าไรหรือแม้แต่ข้ามชาติข้ามภพก็ตาม เมื่อเจอกันอีกก็จะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี เพราะผูกกันมาด้วยบาปอันเป็นความมืด ไม่ใช่บุญอันเป็นความสว่าง

ลูกค้าบอกว่างานครั้งมีเพื่อนบางคนที่มีเมื่อโกรธก็แสดงออกมา ด้วยการทำให้คนที่ไม่ชอบหรือมาทำร้ายก่อนได้เจ็บบ้าง มันก็เข้าใจดีเหมือนกันนะ "บางทีก็ไม่อยากเป็นคนดีเลย คิดๆ ว่าจะเป็นคนเลวไปซะเลยดีไหม แต่ก็คงไม่ทำหรอก เพราะก็ยังมีธรรมะในหัวใจอยู่" ได้ฟังแล้วก็ปึ้งเพราะการเริ่มต้นความคิดแบบนี้ไม่ดีเลย เป็นการรับเอาความมืดเข้ามาไว้ในใจ ถ้าผลเมื่อไหร่ก็อาจจะถูกกิเลสลากจุดไปทำเรื่องแยๆ อกุศลแม้เล็กน้อยก็ต้องระวัง เพราะถ้าประมาทแล้วละก็ ไฟกองเล็กอาจลุกลามจนเกินดับได้คะ ดังนั้นสิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือ กิเลสในใจเราเอง ถ้าเมินเฉยต่อความชั่วเพียงเล็กน้อย คิดว่าข้าโมโหนิดหน่อยก็ไม่เป็นไร ยอมรับที่จะมีจิตใจแบบนี้ไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็จะพอกพูนและเหนียวแน่นขึ้นจนกลายเป็นนิสัยไปเลยคะ

เนื่องจากอยากช่วยให้เธอเย็นลงและรับเอากระแสดีๆ เข้าไปในจิตใจ จึงขอให้เธอใจระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย แล้วบอกให้เธอฟังใจความว่า "พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มีความอาฆาตพยาบาทใคร แม้แต่พระเทวทัตที่พยายามปองร้ายท่านหลายต่อหลายครั้ง ท่านก็ไม่เคยถือโกรธ เมื่อเราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า ก็ขอให้ดำเนินตามคุณธรรมที่พระองค์ทรงมีเถิดนะคะ"

พอฟังจบแล้ว ลูกค้าบอกว่ารู้สึกดีจังเลย เมื่อสนทนากันต่อไปก็พบว่าจิตที่หนักและร้อนรุ่มค่อยๆ เบาและเย็นลง เธอบอกว่ารู้สึกจิตใจสบายขึ้น จึงให้กำลังใจไปว่าถ้าอย่างนั้นคุณอย่าสร้างเหตุให้จิตเป็นอกุศลอย่าผูกใจเจ็บหรืออาฆาต เพราะไม่มีใครทำร้ายเราได้ ถ้าไม่มีเหตุมาก่อน ให้ยอมรับตามความเป็นจริงของกฎแห่งกรรมเถิดนะคะ ว่าคนหรือเหตุการณ์ที่ทำให้เป็นทุกข์นั้น แท้จริงแล้วคืออุปสรรคที่กรรมของเราเองส่งมาเล่นงานเรา ส่วนเรื่องของโทสะนั้น ไม่ใช่ว่าโกรธไม่ได้เลย โกรธได้ แต่ขอให้พยายามรู้ทันไวๆ และอย่าให้ออกมาทางกายและวาจา และขอให้ตั้งใจไว้ว่าจะไม่พยาบาทจองเวรใครดังเช่นที่พระพุทธองค์ผู้ทรงเป็นบรมครูของเรา ได้ทรงบำเพ็ญมาคะ

ในโอกาสที่ (สมมติกันว่าเป็น) วันแห่งการมอบดอกกุหลาบนี้ ขอให้ทุกดวงใจได้พบรักแท้ ซึ่งคือความเมตตาและกรุณา ไม่ประสงค์ให้ผู้ใดต้องเป็นทุกข์เพราะตนเอง โดยเริ่มจากการคิดดีต่อกัน เพราะความคิดคือรากเหง้าของการกระทำและคำพูด ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่ามโนกรรมเป็นกรรมที่สำคัญที่สุด ถึงแม้ปุถุชนจะยังไม่มีความเข้าใจใหญ่ครอบโลก เมตตากรุณาได้ไม่มีประมาณ ดังพระอรหันต์ผู้ไร้อำนาจกิเลสก็ตาม แต่เราก็มีจิตใจที่กว้างขวางขึ้นได้ ด้วยความเมตตากรุณาต่อสรรพสัตว์เป็นความรักที่จะสร้างความสุขแก่ผู้ให้และผู้รับอย่างแท้จริงคะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างคะ

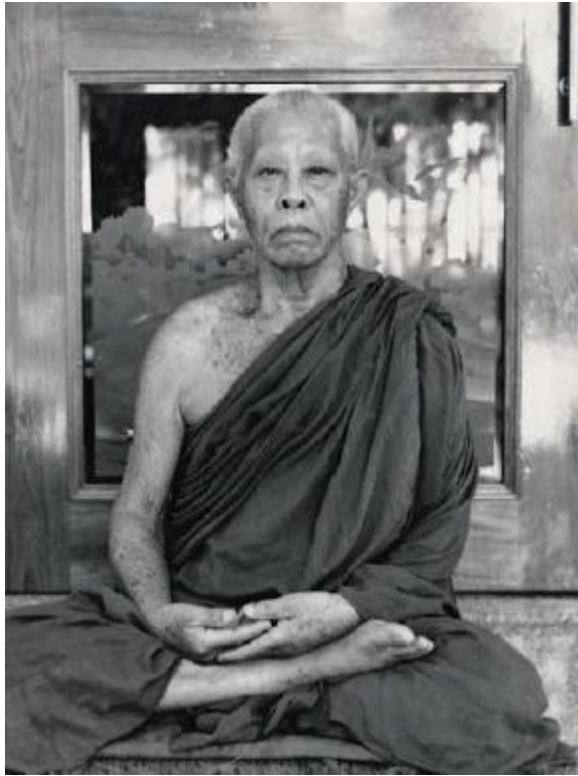
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท รักอื่นยิ่งกว่าพระนิพพานนั้นไม่มี

ภาวะกิจแห่งธรรม

โดย เทียบธลี

ภาพประกอบจากหนังสือ "หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์"

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ท่านเป็นศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งเป็นผู้ที่เรียกท่านว่า "ผ้าชีริ้วห่อทอง"
หลวงปู่เจี๊ยะได้อธิบายความหมายของ "ผ้าชีริ้วห่อทอง" ไว้อย่างลึกซึ้งว่า

"...ชีวิตนี้เป็นประดุกผ้าชีริ้ว เป็นเหมือนถังขยะ
ที่คอยเก็บอันสงส์ของกรรมดีชั่ว แล้วก็ให้ผลแก่เราเป็นผู้เสวย
ถ้าเรานำชีวิตที่เราพิจารณาเห็นด้วยปัญญาอันยิ่งเองแล้ว
น้อมพิจารณาให้เกิดธรรมะขึ้นภายในใจ
ธรรมที่เกิดขึ้นภายในใจนั้นแหละจะเป็นเหมือนผ้าชีริ้วห่อทองขึ้นมาทันที
เพราะร่างกายของคนนี้ไม่มีค่า มันมีค่าอยู่ที่หัวใจที่มีธรรม
รูปธรรมทุกๆ อย่างจึงเป็นผ้าชีริ้ว นามธรรมคือหัวใจ ที่ฝึกปฏิบัติ
จนได้เห็นธรรมตามความสามารถ นั้นแหละเป็นทอง

คือธรรมสมบัติอันล้ำค่า ปรากฏเด่นขึ้นมาเป็นสักขีพยาน..."

บัดนี้ชาวพุทธได้ประจักษ์โดยถ้วนหน้ากันแล้วว่า

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท เป็น "ทองเนื้อแท้" ที่นาเคารพยกย่องเพียงใด

ในสมัยที่ท่านยังเป็นฆราวาสนั้นท่านเป็นคนตรงไปตรงมา ยอมหักไม่ยอมงอ

เมื่ออายุครบอุปสมบทได้ ๒ ปี ท่านก็มีความคิดจะบวชทดแทนคุณบุพการี

และหวังว่าจะสึกออกมาแต่งงานกับคนรักที่ชื่อว่าแป้ง

ซึ่งก่อนจะบวชนั้นมีคนสบประมาทไว้ด้วย ว่าอาจอยู่ได้ไม่ครบพรรษา

พ่อแม่ของท่านได้นำไปฝากไว้กับ หลวงปู่กงมา จิรปุญโญ

ศิษย์อาวุโสท่านหนึ่งของพระอาจารย์มั่น

ท่านได้จำพรรษาที่วัดทรายงาม ตำบลหนองบัว อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี

แม้หลวงปู่เจี๊ยะตั้งใจว่าบวชเพียงไม่นาน ก็จะสึกออกมาใช้ชีวิตฆราวาส

แต่ก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างเต็มที่ ซึ่งปรากฏว่าท่านได้ชาบซึ่งในรสพระธรรมยิ่งนัก

"เมื่อภavanaจิตลงได้อย่างนั้นแล้ว สมบัติใดๆ ในโลกที่เขานิยมว่ามีค่ามาก

จะเอามากองให้เท่าภูเขาเลากา ไม่ได้มีความหมายเลย

ธรรมสมบัติที่ปรากฏเมื่อคืนนี้ เป็นธรรมสมบัติเหนือรัตนะเงินทองโดยประการทั้งปวง

อัศจรรย์ในธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นที่ยิ่ง จิตไม่เกี่ยวเกาะด้วยกามคุณเลย"

จนที่สุดท่านก็ตัดสินใจว่าจะไม่ลาสิกขา

ทั้งที่เดิมเคยสัญญากับคนรักว่าจะบวชเพียงพรรษาเดียว แล้วจะสึกไปแต่งงานด้วย

"อยู่มาวันหนึ่งเดินออกบิณฑบาต เจอคนที่เราเคยรักมาใส่บาตร

เราจึงบอกสาวคนที่เรารักนั้นไปว่า "แป้งเฮ้ย...ต่อแต่นี้ไปเราจะไม่สึกแล้วนะ"

จริงๆ แล้วถ้าจะพูดกันให้ชัดๆ ต้องพูดว่า

"แป้งเฮ้ย...เราไม่โง่แล้วนะ ไม่ไปเป็นขี้อัราคะตณหาของใครอีกแล้ว"

ถ้าพูดอย่างนั้นกลัวเขาจะเสียใจ..."

ท่านได้เส้าถึงชีวิตของสาวแป้งว่าในที่สุดก็แต่งงานไปกับชายคนหนึ่ง ใช้ชีวิต และตายไปในที่สุด

"...นั่นเห็นไหมเขาไม่ได้อันใดเลย ซึ่งอันนี้แต่ก่อนเป็นสิ่งที่เรารัก

ชีวิตที่ไม่ได้พบกัลยาณมิตรมันก็ตายเปล่าไปอย่างนั้น

แต่อันนี้เราจะไปพูดกับคนอื่นไม่ได้ บางทีเขาไม่เข้าใจ

เพราะเขาไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องอรรถธรรม..."

ชีวิตของผู้ปฏิบัติธรรมที่มีครูบาอาจารย์และเพื่อนสหธรรมิก นับเป็นชีวิตที่มีค่า
ชีวิตที่ได้ลิ้มรสอมฤตธรรม อันพ้นแล้วจากกิเลสตัณหาทั้งปวง
นับเป็นชีวิตที่มีความสุขไม่มีสิ่งใดเปรียบปาน
ในเรื่องความรักและกิเลสตัณหาต่างๆ นี้
หลวงปู่เจี๊ยะได้กล่าวไว้อย่างน่าฟังว่า

พระพุทธเจ้าท่านตรัสสอนไว้ถูกที่สุดว่า
"ผู้ใดขยี้กามราคะ ตัณหา อันเป็นเหมือนเปือกตมได้
ขยี้หนามคือกามราคะ ตัณหาไปเสียได้ ผู้นั้นนับได้ว่าเป็นผู้หมดโมหะ
ไม่สะทกสะท้านในนิมิต สรรเสริญ ทุกข์หรือสุข
ถ้าใครปฏิบัติได้มันก็เป็นอย่างนั้น"

เอกสารประกอบการเขียน
"หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดังผ้าขี้ริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์" ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๗

รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนมีจริงไหม

ถาม : รักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนมีจริงไหม

ทำอย่างไรให้เกิดความรักโดยไม่ต้องการความรักหรือสิ่งใดๆ ตอบแทนกลับมา

ความรักคือความรู้สึก ความรู้สึกนี้มันเป็นของปรุงแต่งขึ้นมา

ด้วยเหตุด้วยปัจจัยต่างๆ แคล้วคล้ำติดต่อกันต่างๆ

แคล้วคล้ำติดต่อกัน พุดติดต่อกันต่างๆ ทุกวันๆ เข้า

มันเกิดเป็นความรู้สึกว่า เอ้อ ไอ้เนี่ยที่เขาเรียกว่าความรักได้แล้ว

ความรักมันก็คือความผูกพันในทางดี ความรู้สึกดีๆ ที่มีให้ใคร

แต่อย่าไปบอกว่าคุณรักคือการให้

ความรักคือการให้ มันเป็นแค่ความคิด มันไม่ใช่ความจริงนะ

ความรักคือความรู้สึกอย่างหนึ่ง

ความรักคือการปรุงแต่งทางจิต ที่เกิดจากเหตุปัจจัยต่างๆ มาปรุงแต่ง

มันเป็นของชั่วคราว มันเป็นของชั่วคราว

ทีนี้ถามว่าทำอย่างไรจึงจะรักได้ตลอดไป โดยไม่แปรปรวนไปเป็นอื่น

ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจนะว่ามูลของความรัก

มูลรากหรือว่ามูลฐานของความรัก

มันมาจากไม่โลภะก็ราคะ

ไอ้ที่มันจะเป็นมูลมาจากการไม่มีโทษะ

ที่เรียกว่าเมตตาเนี่ย มันเกิดขึ้นได้น้อย

ความรักมีอยู่สองประเภทใหญ่ๆ

รักเพื่อจะเอาเข้ามาหรือว่ารักเพื่อจะให้ไป

รักเพื่อที่จะให้ไป

ไม่ใช่เราจะต้องหยิบยื่นอะไรให้เขา หรือว่าเสียสละอะไรให้เขา

แต่รักในแบบที่แค่มีความคิดว่าไม่อยากเบียดเบียนกัน

ทันทีที่คุณคิดว่าเรานั่งอยู่ตรงนี้

เราจะไม่เบียดเบียนใครที่อยู่ร่วมกันในห้องนี้

ตรงนั้นมีความรักออกไป มันมีกระแสความปลอดภัย

มันมีกระแสความยินดี มันมีกระแสความสุขออกไป

ตัวนั้นแหละที่เรียกว่าการให้

ให้เนี่ยมันให้ออกมาจากใจของเราที่มีความสุขเองก่อน

แล้วพร้อมจะมีความสุขแบบเดียวกันกับคนอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมโลก

นั่นแหละความหมายแท้จริงของความรัก

มันไม่ใช่เอาอะไรอย่างหนึ่งไปให้คน

หรือว่าเสียสละอะไรอย่างหนึ่งที่เรามีไปให้ใครนะครับ

ถ้าเราจะรักให้ได้ตลอดไปโดยไม่มีโทษเข้ามาแทรกเลย

คุณต้องแน่ใจว่าจิตของคุณไม่สามารถเกิดโทษขึ้นได้อีกแล้ว

นั่นก็คือเป็นพระอนาคามี บรรลุนิพพานขั้นสามนะครับ

เป็นอริยบุคคลขั้นสามในพระพุทธศาสนา

หรือถ้าคุณจะรักจริงๆ ในแบบที่มันไม่มีเงื่อนไข

มันไม่มีอะไรมาเคลือบแฝงอีกเลย

คุณจะต้องเอาชนะได้แม้กระทั่งความไม่รู้

พูดง่ายๆ เป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์นี่แหละที่รักสัตว์โลกจริงๆ

เพราะว่าท่านไม่สามารถกลับจิตของท่าน ให้เป็นจิตที่ร้อน

ไม่สามารถกลับจิตที่เมตตาของท่าน ให้เป็นจิตที่พยาบาท

แล้วก็ไม่สามารถกลับจิตที่ไม่รู้ความเป็นมาเป็นไปของสัตว์โลกทั้งหลาย

คือท่าน ท่านไปถึงจุดที่มันอยู่เหนือโลกแล้ว มันอยู่เหนือความไม่รู้แล้ว
การอยู่เหนือความไม่รู้ทั้งปวงนั้นแหละ มันเป็นที่มาของความรักที่ถาวร

แต่พวกเราที่จะหวังได้ก็คือว่าต้องหมั่นแผ่เมตตา

ต้องหมั่นฝึกคิดว่า เออ เราจะไม่เบียดเบียนใคร

ให้กระแสความยินดีในการไม่เบียดเบียน

มันกระจายออกมาจากใจเราเรื่อยๆ จนเกิดความพอใจ จนเกิดความตั้งใจ

แล้วก็รู้สึกว่ เออ เราจะอยู่กับกระแสแบบนี้แหละ

นี่แหละเป็นกระแสความรักที่เราทำได้มากที่สุด

เท่าที่จะเกิดขึ้นในชีวิตมนุษย์

นิทานโทสะ ตอน หลานปู่กับเด็กข้างบ้าน

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

“ต้นข้าว สวัสดีปุ่น้อยสิ!”
หา...นี่ผมเป็นปู่ไปแล้วหรือ?

รุ่นพี่ที่เออร์ลี่ไรท์แวมมาเยี่ยมที่ทำงาน พร้อมกับหลานสาวตัวอ้วน กลมป้อม แก้มเป็นพวง ยกมือไหว้
อย่างเด็กได้รับการอบรมมาดี

ผมยอมรับสภาพตัวเองอย่างปลง ๆ ในเมื่อปู่ของเด็กเป็นรุ่นพี่ผม...พ่อแม่หนูนี่ก็เรียกผมว่าอา แล้วจะ
ไม่ให้เจ้าตัวกลมเรียกผมเป็น “ปุ่น้อย” ได้ยังไง...เฮ้อ เครียด...

แม่หนูต้นข้าวอายุได้ขวบเศษ ๆ ยังพูดไม่ได้ แต่เดินคล่อง ยึดเก่ง หน้าแป้นแล่น ไม่มีอาการตื่นกลัวอย่าง
เด็กแปลกที่ หน้าซำยังซุกซนเดินเล่นโน้น เล่นนี่แบบเด็กอยากรู้อยากเห็น จนผู้ใหญ่ต่างเอ็นดู

ต้นข้าวนั่งเล่นหน้าคอมพิวเตอร์ของที่ทำงาน พยายามจะกดปุ่มบนแป้น คุณปู่ก็ร้องเตือนเสียงเอ็นดู
“อย่าเล่นนะลูก เดี่ยวของเขาเสีย...”
เชื้อเหอะ... ไม่มีเด็กคนไหนยอมทำตามหรอก

เจ้าตัวชนั่งกดแป้นเล่นตามประสา ผมก็นึกเสียวว่าแคะจะทำข้อมูลในเครื่องหาย หาทางเบี่ยงเบนความ
สนใจ พอดีมีกล้องดิจิทัลในมือ เลยเรียกให้ต้นข้าวหันมาแล้วถ่ายรูป เปิดภาพให้แม่หนูดูรูปตัวเอง

ได้ผลเกินคาด เจ้าตัวกลมเห็นรูปตัวเองก็ลงจากเก้าอี้ เดินเข้ามาหาก้องของผม ซึ่งตอนนั้นผมเพิ่งนึก
ได้ว่ากล้องตัวนี้มีราคาแพงกว่าคอมพิวเตอร์เสียอีก ไม่สมควรให้ถึงมือเด็กด้วยประการทั้งปวง

“เฮ้ย...เล่นไม่ได้ กล้องมันแพง” ผมรีบบอก แล้วเอากล้องหลบจากมือเจ้าต้นข้าวทันที
แม่หนูเห็นอย่างนั้นก็หน้าบึ้ง วิ่งไปกอดปู่ แล้วทบทวนตัวเองตั้งอึ้งอึ้ง ระบายอารมณ์ที่ถูกขัดใจ

ผมก็เหวอรับประทาน...อะไรกันวะเนี่ย ตะกี้ยังยิ้มเล่นอยู่ดี ๆ แค่ขัดใจนิดเดียว แม่คุณเกิดโทสะไปลงที่ปู่
เสียแล้ว

คุณปู่ก็ไม่ถือสา ปล่อยให้หลานสาวอย่างใจเย็น ส่วนผมรีบเอากล้องไปซ่อนไม่ให้เจ้าตัวร้ายเห็น...แค่แปบ
เดียว ต้นข้าวก็หายโกรธ กลับไปหาของเล่นอื่นอย่างกับไม่เคยมีความขัดใจมาก่อน

เห็นอย่างนี้แล้วก็แวบนึกถึงคำสอนของครูบาอาจารย์
“ให้ดูจิต เหมือนดูเด็กข้างบ้าน ที่เราไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียนะ”

ดูเฉย ๆ อย่างไม่มีส่วนได้ ส่วนเสีย ไม่ต้องเข้าไปแทรกแซง ดัดแปลง ควบคุม ปล่อยให้จิตแสดง
ธรรมชาติของมัน เหมือนเด็กไร้เดียงสาที่แสดงธรรมชาติของตัวเองโดยไม่เสแสร้ง

แม่หนูต้นข้าวโกรธ เมื่อมีเหตุมาขัดใจ พอเจ้ากล้องตัวต้นเหตุหายไป เธอก็ลืมโกรธ ไม่เก็บมันมาโกรธซ้ำ
หันไปสนใจของอย่างอื่นมาเล่นแทน

จิตของเราก็เหมือนเด็ก มีความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาไม่เคยอยู่นิ่ง มีกิเลสสารพัด วนเวียนผ่านราวกับ
มันเป็นแค่ป้ายรถเมล์

“โทสะ” ก็เป็นกิเลสอย่างหนึ่งที่จิตเข้าไปรู้...มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ตามเหตุ ปัจจัย...

ดูโทสะให้เหมือนดูเด็กข้างบ้าน ไม่ใช่ดูแบบเป็นหลานปู่...

เราดูเด็กข้างบ้านแบบไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย ปล่อยให้เขาทำทุกอย่างตามธรรมชาติตัวเองได้
แต่ถ้าเป็นหลานปู่ของเรา...ก็คงอดไม่ได้ที่อยากจะให้เขาดี ต้องคอยควบคุม บังคับให้เขาอยู่ในกรอบ

ดูโทสะเหมือนเป็นเด็กข้างบ้าน ไม่ใช่หลานรักของปู่
เมื่อโทสะเกิดให้รู้ แค่คอยตามดู
ไม่ต้องไปพยายามให้มันหายโกรธ ไม่จำเป็นต้องไปบังคับให้มันหยุดโกรธ

รู้อย่างที่มันเป็น...ดูธรรมชาติของมันด้วยใจที่เป็นกลาง
แล้วจะเห็นมันเกิด – ดับเอง โดยที่เราไม่ได้ไปทำอะไรกับมันเลย
มันเกิดเพราะมีเหตุ...หมดเหตุ มันก็ดับ...แค่นั้นเอง
ตามรู้ ตามดูไปเรื่อย ๆ จนเห็นว่าไม่มีความเป็นเราในโทสะเหล่านั้น

“ความโกรธ” มันไม่น่ากลัวเท่าไร...แต่เมื่อไรที่ “เราโกรธ” นี่สิ...คอยน่ากลัวจริง ๆ

-----○○○-----

โกโก้ กับ ขนมปังปอนด์

พิมพ์การ์ตูน

ปรกติแล้วโรงครัวถือเป็นเขตของฝ่ายหญิง

ฝ่ายชายจะเข้ามาติดต่อเมื่อมีธุระจริงๆ

เช่นมาช่วยยกถุงข้าวสารหรือเปลี่ยนหลอดไฟให้ เป็นต้น

อย่างมาก็มานั่งจิบน้ำปานะแค่ชานด้านนอก

แต่กฎข้อนี้ก็ได้รับการยกเว้นเสมอสำหรับฝ่ายชายปังปอนด์

เพราะจะเห็นเขานั่งห้อยขาจิบโกโก้ร้อนอย่างสบายใจบนเก้าอี้ตัวโปรดเป็นประจำ

ถ้ามีใครถามฝ่ายชายปังปอนด์ว่าอายุเท่าไรแล้วคะ เขาจะตอบเสียงดังฟังชัดว่า "ฉึวบบ"

แล้วยกนิ้วเล็กๆ ขึ้นมาสีนิ้วเพื่อประกอบคำอธิบาย เผื่อใครฟังไม่เข้าใจ

ก่อนจะบวชเป็นผ้าขาว บึงปอนต์ก็เป็นเด็กน้อยที่มาทำบุญกับครอบครัว
แต่พอมาถึงวัดก็ร้องไห้คร่ำครวญว่าจะบวช อยากรออยู่วัด ไม่อยากกลับบ้าน
พระอาจารย์อำนาจบอกให้ไปกราบขออนุญาตกับหลวงปู่เอาเอง

เวลานั้นหลวงปู่กำลังพักผ่อนอยู่ในกุฏิ
ดาหนุ่รุ่งตึ๊งๆ ใต้บันไดไปทาบประตูห้องแล้วตะโกนว่า “หลวงปู่อยู่ไหน บึงปอนต์จาบวช”
หลวงปู่เปิดประตูออกมามองแล้วอนุญาตว่า “เ้า อยากรบวชก็บวชเลย”

การบวชเป็นผ้าขาวคือการปลงผม ใส่ชุดขาว แล้วสมาทานศีลแปด ไม่มีพิธีกรรมอะไรมากมาย
เย็นนั้นบึงปอนต์น้อยปลงผม พระอาจารย์อำนาจตัดเย็บชุดขาวให้
ภาพเด็กน้อยในชุดผู้สืบทอดพระพุทธศาสนาช่างน่ารักน่าปีตินัก แค่นี้ก็ทำให้พ่อแม่ น้ำตาซึมได้แล้ว

ช่วงนั้นเป็นช่วงปิดเทอม ผู้ปกครองหลายบ้านพาลูกชายลูกสาวมาบวชที่วัดป่าหลายสิบคน
สถิติสูงสุดคือเณรสามร้อยกว่าองค์ ผ้าขาวหลายสิบคน แม่ขาวอีกเกือบร้อย
ไหนจะผู้ปกครองที่ตามมาอยู่วัดเพื่อดูแลลูกอีก
ช่วงที่มีเด็กมาเยอะๆ ต้องใช้วิธีว่าใครมาถึงก่อนก็ปลงผม อาบน้ำแต่งชุดขาวไว้
รอช่วงขึ้นศาลาหนึ่งทุ่มที่ทุกคนมาสวดมนต์ทำวัตรเย็น
ใครที่จะบวชค่อยลุกไปสมาทานศีลแปด
และกล่าวคำปวารณาขอบวชพร้อมกัน

จนพี่ๆ ลุงๆ ป้าๆ เขาลุกไปสมาทานศีลกันหมดแล้ว บางรายมาขาดต้องขอสมาทานรอบสองก็ยังมี
พระอาจารย์ถามข้าว่ามีใครที่ยังไม่ได้สมาทานอีก ว่าที่ผ้าขาวบึงปอนต์นั่งเงียบ
เอ แต่พระอาจารย์จำได้นี่นาว่าบึงปอนต์ยังไม่ได้สมาทาน
จึงถามแบบเจาะจงว่าเจ้าบึงปอนต์ละมาขอศีลหรือยัง
สายตาทุกคู่หันไปจ้องพ่อหนูซึ่งขบที่นั่งเฉยอยู่ ปากเล็กๆ ตอบด้วยประโยคคำถามว่า
“จิ้น คืออายาย”

พระอาจารย์อำนาจร้องโวยวาย ในขณะที่ทั้งศาลาหัวเราะกันเกรียว
ท่านเรียกเจ้าตัวมานั่งใกล้ๆ เพื่อแปลศีลเป็นภาษาที่ฟังง่ายๆ แล้วถามย้ำทีละข้อว่าทำได้ไหม
ทำได้ก็บวชได้ ทำไม่ได้ก็มานอนวัดเฉยๆ ไม่ต้องบวช
หนูน้อยรับคำด้วยน้ำเสียงขึงขังทุกข้อว่า ทำได้ๆ

แต่ศีลสำหรับบึงปอนต์มีพิเศษกว่าคนอื่นหนึ่งข้อ
ศีลข้อเก้าที่ต้องรักษาคือห้ามร้องไห้แงงนะ

หลวงปู่อธิบายว่าก้าวแรกขอแค่ให้เด็กๆ ไม่กลัววัด
ให้เขามีโอกาสสัมผัสผัสความร่มเย็นของศาสนา ได้รู้จักความสุขสงบในใจตั้งแต่ยังเล็ก
ก่อนที่เกมคอมพิวเตอร์กับการดูหนังจะจ้องพื้นที่ในใจเขาไปหมด
เรื่องศิลปะบางครั้งก็ต่างบ้าง ชาติบ้างไม่ต่างกัน
ณเรนน้อยบางองค์เดี๋ยวก็ศิลปะวาดรูปมาสารภาพแล้วต่อศิลปะใหม่ก็มี

ที่น่าแปลกใจคือเด็กๆ ที่เคยอยู่วัด มักจะร่ำร้องอยากมาอยู่วัดอีก
หลายคนเป็นเจ้าของประจำทุกปีเดือน ใกล้เคียงเปิดเทอมค่อยสัก ปีเดือนก็กลับมาอยู่วัดใหม่
บางครอบครัวพาลูกมานอนวัดช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์
บางครอบครัวตกเย็นก็พาลูกมานั่งทำการบ้านที่วัด ค่าๆ ก็ขึ้นศาลา
สวดมนต์เดินจงกรมพร้อมกัน แล้วค่อยกลับไปนอนที่บ้าน

หลวงปู่ชอบเรียกให้เด็กๆ มานั่งสมาธิแถวหน้า
เสร็จแล้วถ้ามีวิตามินซีทานก็จะแจกให้เด็กๆ เป็นรางวัล

ครั้งหนึ่งวิตามินซีของท่านหมด จึงแจกเม็ดอมสมุนไพรแทน
น้องแม่คิ้วสามขวบรับมาก็อ้าไปเต็มที ได้รสเข้าก็หน้าเหยเก
ปากย่นอยู่ปล่อยเม็ดต่างๆ ร่วงจากปากทันที
หลวงปู่ร้องว่า “เอ้า เอ้า กินไม่ได้ก็ถุยทิ้งไป”
แล้วเลื่อนกระโถนกับส่งกระดาษให้เช็ดปากที่เปื้อนน้ำลาย

เด็กๆ อยู่วัด มักจะมีอะไรๆ ให้ได้หัวเราะกันสนุก
พร้อมกับความชื่นใจและปลื้มปิติในธรรมทายาทรุ่นจิ๋ว
แสงธรรมที่มีแสงเทียนแห่งน้อยมาคอยสืบสานต่อ
คงยังส่องแสงเปล่งประกายไปอีกแสนนาน

ปรกติแล้วศิษย์วัดป่าไผ่หาความเงียบสงบ
หลวงปู่ขอให้ลูกศิษย์กลุ่มภวนาอดทนและเมตตาเด็กๆ ด้วย
เสียงอาจจะดังไปนิด (แต่บางทีก็หนักหูกมาก)
วัดอาจจะดูวุ่นวายไปหน่อย (และบ่อยๆ ก็วุ่นวายมาก)
แต่ก็เห็นได้ชัดเจนเฉพาะช่วงปิดเทอม ช่วงเปิดเทอมก็ยังคงสับสนอยู่มากอยู่

ยังดีที่ สองปีมานี้ได้เนื้อที่วัดมาเพิ่ม
ผู้ใหญ่ที่ต้องการภวานาก็จะเสี่ยงไปเดินจงกรมคนละฟากกับเด็กๆ

เด็กหนึ่งคนมาอยู่วัด ผู้ปกครองทั้งคุณพ่อคุณแม่ก็มักจะตามมาอยู่วัดด้วย จนกลายเป็นชื่อโครงการหนึ่งบวกหนึ่งได้สาม ของหลวงปู่สาครนี่เองล่ะคะ

เหมือนกับครอบครัวของบ๊องปอนด์แทนที่จะมาวัดเพื่อทำทานอย่างเดียว ก็เริ่มต้องมานอนเป็นชาววัดบ้าง สายๆ คุณพ่อก็ออกจากวัดไปทำงาน ผ่าขาวบ๊องปอนด์ก็ฟังนิทานชาดก เรียนการกราบพระ เดินจงกรม นั่งสมาธิบ้าง ช่วยเข็ดศาลาบ้างตามกิจกรรมที่พระอาจารย์จัดให้ ตกเย็นคุณพ่อก็กลับมาอยู่วัดเป็นเพื่อน

ด้วยความที่เป็นผ่าขาวตัวจิ๋ว ป๊าๆ ทั้งหลายจึงเอ็นดูเป็นพิเศษ ผ่าขาวถือศีลแปดแต่ไม่ต้องกลัวอด เดี่ยวเดี๋ยวก็ต้องมีใครกระซิบถามว่าหิวไหม เอาโกโก้ไหม ถ้าเขาหิวจะเดินมานั่งปูกบนที่นั่งประจำเอง

โกโก้ร้อนที่ซดดื่มเป็นน้ำปานะได้ ต้องเป็นโกโก้แท้ล้วนๆ ไม่ผสมครีม ไม่ผสมนม ดังนั้นที่เป็นของๆ ผสมมาแล้วเสร็จใช้ไม่ได้นะคะ ผักจืดจางตรงที่เป็นภาษาอังกฤษถ้ามีคำว่า butter หรือ cream นี้ไม่ได้คะ

โกโก้ผงพร้อมชงตามร้านค้าทั่วไปมีหลายยี่ห้อ แต่ขอแบ่งปันจากประสบการณ์ว่ายี่ห้อที่รสชาติดีที่สุด คือยี่ห้อที่ขึ้นต้นด้วยตัว V ซึ่งราคาก็สูงพอควรเช่นกันค่ะ แต่ถ้าไม่ติดชดนัก จะถวายเป็นถวายพระ หรือชงให้เณรน้อย ผ่าขาวน้อยทั้งทีก็ถวายของที่ดีที่สุดให้เกิดคะ ทานไหนเคยถือศีลแปดมาแล้วก็จะเข้าใจได้จริงๆ นะคะ

รูปภาพประกอบจาก www.yumtumbum.com

เคล็ดลับการชงโกโก้ให้อร่อย

คือชงด้วยน้ำเดือดจัด ที่สำคัญคืออย่าหุงโกโก้
ใส่มากหน่อยแล้วค่อยกลบความขมด้วยน้ำตาลทราย
จะได้รสชาติเข้มข้น หอม และอึ่มสบายท้องกว่าด้วยนะคะ

สัดส่วนที่เคยชงแล้วได้ผลดีคือ น้ำร้อนจัดหนึ่งถ้วยกาแฟเล็ก ๆ
ใช้โกโก้ผงหนึ่งช้อนแกงพูนๆ กับน้ำตาลทรายสองช้อนคะ
ดูง่าย ๆ ว่าใช้โกโก้เท่าไรก็ใส่น้ำตาลทรายเพิ่มไปอีกหนึ่งเท่าตัว
ถ้าไม่ชอบหวานจะลดลงมาเป็นอัตราส่วนหนึ่งต่อเท่าครึ่งก็ได้
แค่นี้ก็เดินจงกรมตัวเบาสบายหายหิว เด็กเล็ก เณรน้อยก็หลับได้สบายแล้วละคะ

ผ้าขาวน้อยปังปอนด์บวชได้เกือบสี่ปาดาก็สึก
ประสบการณ์บวชช่วงสั้นๆ ที่สร้างกุศลผลบุญให้กับตัวเอง
ได้เห็นสีหน้าปลื้มปีติคลอน้ำตาของคุณพ่อคุณแม่
ได้มาแต่มรอยยิ้มกับเสียงหัวเราะให้ป่าๆ ลุงๆ ชาววัด

ขออนุโมทนาด้วยนะคะ

มีแฟนเจ้าชู้ รู้ทั้งรู้แต่ตัดใจไม่ได้

โดย mayrin

"คุณคือ ตัวจริง"

"คุณคือ ที่หนึ่ง ครับ"

สำหรับผู้ชายเจ้าชู้ ผู้ไม่รู้จักพอ เขาบอกเราว่าเราเป็นที่หนึ่ง แต่ไม่ได้หมายความหรือมีสิ่งใดมาบังคับได้ว่าที่หนึ่ง ของเขา นั้นคือเราคนเดียว ดังนั้น เขาก็อาจจะใช้ล้นลมปากบอกคนอื่นได้เช่นกันว่า เธอคนผู้นั้น คือที่หนึ่ง

และหญิงใด ที่เมื่อมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขาแล้ว ก็จะได้เลื่อนลำดับลงเป็นแค่กิ๊ก และเป็นคนที่เขาไม่เลือกในอนาคต เพราะอิมเมจในรสกาม ที่ลึ้มชิมรสจนเบื่อหน่าย หมดความกระหายใคร่ได้ หมดคุณค่า หมดราคา ในสายตาของเขา และเขาก็หารายใหม่ รสชาติใหม่มาลิ้มลองต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คิดจริงจัง หรือรับผิดชอบใคร

ตามวิสัยของพราน ที่ล่อหลอกพราหมณ์จรรยาเหยื่อสาวด้วยบ่วงสวาท ตามสัญชาติของเสือ ที่สบโอกาสก็จะตะครุบเหยื่อกินเลือดเนื้อ

เรารู้จักหน้าตาของเขา แต่ยังไม่ลึกซึ้งถึงจิตใจ การเป็นฝ่ายเลือก กับ การเป็นฝ่ายรอให้เขาเลือก อย่างแรกเราสามารถเลือก "สิ่งที่ดีที่สุด" ให้กับชีวิตตัวเอง ส่วนอย่างหลัง คือ เราต้องก้มหน้ายอมรับสภาพทุกอย่าง

ชีวิตของเรา กรรมของเรา เราเป็นผู้กำหนดค่ะ เมื่อเห็นว่า ข้างหน้าคือ กองไฟ กระจกเงาเข้าไป ก็ไหม้เกรียม แสบร้อน

เราก็ควรหยุดพินิจ แม้ว่าแสงไฟจะดูสวยงาม สักเพียงใด
ก็เป็นเพียงสิ่งลวงตา ล่อหลอกจิตที่ใครในรูปธรรมนั้น

เป็นฝ่ายเลือกเกิดค่ะ ทำจิตให้เข้มแข็ง
อย่าเปิดโอกาสให้กามราคะ
อย่าประมาทเมื่ออยู่ลำพังกับเขา
อย่ามองข้ามแม้การสัมผัสร่างกายเพียงเล็กน้อย
เพราะมันสามารถ ที่จะชักนำไปสู่สิ่งที่ยากขึ้นเรื่อยๆ

ระวังรักษาจิตใจของเราไว้ให้ดี
เพื่อมอบให้คนที่คู่ควร และเห็นคุณค่าของเรา
เพื่อไม่ให้ในวันข้างหน้าเมื่อมอบกายใจให้เขาจนหมดสิ้น
ต้องกลับเป็นฝ่ายวิงวอนร้องขอ ขอร้อง ให้ได้อยู่ในสายตาของเขา

การร้องไห้เพื่อตัดใจ ในขณะที่ยังไม่ผูกพันลึกซึ้ง
กับการร้องไห้หลังจากสูญเสียไปแล้วนั้น
ระดับของความเจ็บปวดจะแตกต่างกันอย่างมหาศาล
ขึ้นอยู่กับเราที่จะเป็นผู้เลือกชะตาตนในอนาคตค่ะ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๔

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ร้านอาหารเล็กๆ ในห้างสรรพสินค้านี้ ตกแต่งอย่างมีสไตล์ โต๊ะอาหารแต่ละโต๊ะถูกแยกเป็นสัดส่วน มุมเฉพาะมีเพลงเบาๆ เปิดคลอสร้างบรรยากาศ

“พี่มีเรื่องจะสารภาพ” มรรคาเริ่มต้นพูดหลังจากสั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว

“คะ” เด็กสาวเอียงคอถาม

“คือ... พี่ลืมชื่อของขวัญให้คุณลุง”

ปีกแก้วหัวเราะก๊าก แสร้งทำหน้าเคร่งเครียด

“อย่างนี้ต้องทำโทษ”

“เอาสิ... ถึงขั้นประหารมัย” เขาถาม สิ้นน้ำรู้ทัน

“อืม...” ปีกแก้วทำท่าคิด “ยังคิดไม่ออกคะ... เอาจ้ก่อน” ว่าแล้วก็ทำท่าเจ้าเล่ห์

“ยังงั้นมือเย็นนี้ พี่มัดก็เลี้ยงอยู่แล้ว ไม่นับเป็นการปรับ เอาว่าเสร็จจากกินข้าว พี่มัดต้องเลี้ยงหนึ่งแก้วรอบนั่ง... รอบค้ำก็ได้ จากนั้นค่อยคิดอีกทีนะคะ”

“พี่ไม่ได้เข้าโรงหนังตั้งหลายปีแล้ว” เขาย่นเบาๆ แต่ไม่ได้คัดค้าน

“อีกอย่าง มะรีนนี่ก็จะถึงวันเกิดคุณลุงแล้ว แก้วว่าเราเดินหาชื่อของขวัญในห้างนี้ก็ได้อีกเหมือนกัน”

“เอาสิ” เขาตามใจ “แต่โทร. ไปบอกป้าแล่มแกहनอยก็ดี ว่าเราไม่กลับไปกินข้าวที่บ้าน”

“คะ” เด็กสาวรับคำ มรรคายื่นโทรศัพท์มือถือมาให้

“คุณนายแล่มหรือคะ...” หล่อนแก้มองลูกเสียงยาว “นี่แก้วพูดคะ จะโทร. มาบอกว่า ไม่ต้องเตรียมอาหารเย็นนะคะ ทำไมหรือจะป้า... แหม... ก็แก้วมีสปอนเซอร์ใหญ่รับเลี้ยงข้าวนี้คะ หล่อด้วยนะ ป้ากระเป๋านักอีกต่างหากครบสูตรเลย... อะไรนะคะ อ้อพี่มัดเธอ... ไม่รู้สิ แต่ป้าไม่ต้องห่วงพี่เขาหรอก ธรรมดาที่มีเลขาคอนสวยคอยดูแลอยู่แล้ว”

ปีกแก้วพูดจาหยอกล้ออีกพักใหญ่ อาหารชุดแรกก็ถูกนำมาเสิร์ฟ หล่อนจึงวางหูโทรศัพท์

บรรยากาศอาหารมือเย็นค่อนข้างสดใส มีคำพูดหยอกล้อและเสียงหัวเราะ... แท้จริงมรรคาไม่ได้คิดว่าการลืมชื่อของขวัญจะเป็นเรื่องสำคัญ แต่เขาเป็นห่วงปีกแก้วเกี่ยวกับเรื่อง ‘สมุนของจ้าว’ มากกว่า ก่อนออกจากบ้านพันเกลียว เขาถามหล่อนเกี่ยวกับวิธีป้องกันวิญญาณร้าย แต่หญิงสาวกลับให้คำตอบที่ฟังแล้วไม่ชวนให้คลายใจได้เลย

“ไม่มีวิญญาณดวงไหน จะทำอันตรายน้องคุณได้หรอก”

เพราะเขายังไม่คลายใจ จึงพยายามอยู่ใกล้ซิดปีกแก้วให้มากที่สุด เขาเชื่อว่า อย่างน้อย ตัวเขาคงพอคุ้มครองหล่อนได้บ้าง

“ไอ้เนี่ยร่อนน่า...พี่มัด กินเยอะๆ ลีจะได้แข็งแรง” เด็กสาวตักกับข้าวให้

“แข็งแรงหรืออ้วนจนกลิ้งได้กันแน่” เขาเย้าปลางตักกับข้าวอีกชิ้นยื่นให้

“ว้าย...อันนี้กินไม่ได้เจ้าคะ คอเลสเตรอลสูงปรืด ขึ้นกินได้อ้วนตาย”

“ไม่กินแล้วสั่งมาทำไม” เขาแกล้งซักสีหน้า

“ก็มันน่าอร่อยดีออก แก้วเลยสั่งเพื่อพี่มัดไง” เด็กสาวตอบเสียงหวาน

มรรคาไม่คิดจะตอปากต่อคำด้วย หลังอาหารต่างพากันเดินดูสินค้าหลากหลายภายในห้าง พุดคุยหรือเรื่องซ้อของขวัญบ้าง แต่คุยไปคุยมาปีกแก้วก็พาเฉไฉออกนอกเรื่อง จนชายหนุ่มต้องสายหัวสุดท้ายเด็กสาวกลับลากข้อมือเขาเข้าร้านกีฟซ้อป

“อะไร อย่างบอกพี่นะว่าจะซ้อของแบบนี้ให้คุณลุง” เขามองของกระจุกกระจิกในร้านค้าด้วยสายตาระอาใจ

“แหม...ก็ดูหลายๆ แบบไงคะ ถ้าไม่มีของให้คุณลุง แก้วเลือกให้ตัวเองก็ได้”

“ว่าแล้ว” มรรคาบ่นปลางโยกหัวเด็กสาวเบาๆ

ระหว่างที่ปีกแก้วกำลังเลือกชมสินค้าตามประสาผู้หญิง มรรคาเลี้ยงมายืนหน้าร้าน นัยน์ตามองรอบๆ อย่างไม่ใส่ใจ ผู้คนเดินผ่านไปมาไม่ขาดระยะ ร้านรวงตกแต่งสีสนับสนุนใจ...แล้วสายตาเขาก็ถูกดึงดูดไปยังกระจุกใสหน้าร้านเสื้อผ้าฝั่งตรงข้าม

เงาในกระจกสะท้อนภาพรางๆ รางหนึ่ง...เป็นผู้ชายตัวใหญ่ ผิวดำ ใบหน้าชาดำน ผมหยิกขดแนบศีรษะ ริมฝีปากเม้มสนิท นัยน์ตาเบิกโพลง จ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย...ปีศาจหมอผี...สมุนเอกของจ้าว...

มรรคาสารวมสติ จ้องตอบมันอย่างไม่เกรง ชั่วครู่ร่างนั้นค่อยๆ จางหายกลายเป็นกระจกใสดั้งเดิม

ชายหนุ่มระบายลมหายใจแผ่วๆ ‘มัน’ กำลังติดตามใคร...เขา...หรือว่า ปีกแก้ว...

๑๑

เสียงดนตรีจังหวะคันทรี ดังใกล้ๆ หู มรรคาถอนสายตาจากกระจกใส พบปีกแก้วกำลังยืนกลองดนตรีขนาดเล็กมาทางเขา

“When I was just a little girl. I asked my mother ‘What will I be’ ”

เสียงใสๆ ร้องคลอจังหวะดนตรีแจ๊วๆ

“Whatever will be will be” ชายหนุ่มบอกชื่อเพลง

“คะ เพลงโปรดของแก้วเลยนะคะ แม่ชอบร้องให้ฟัง” ท้ายเสียงเบาๆ มรรคาก็มดูหีบเพลงในมือเด็กสาว

หีบเพลงขนาดเล็ก ตัวหีบเป็นไม้ แตบนฝาประดับแก้วคริสตัลรูปปลาคุติดีปักใสกระจกวางอยู่
ท่ามกลางเกลียวคลื่น

"ขอบมัยจะ" เขาถาม เด็กสาวยิ้มแป้น

"ถามอย่างนี้ แสดงว่าจะซื้อให้ไหมคะ"

"จ้ะสิ" เขาตอบงายๆ

"มันแพงนะคะ ทั้งร้านมีอันเดียวด้วย" เด็กสาวลองใจ

"ไม่เป็นไรหรอก พี่ซื้อเป็นของขวัญวันเกิดให้ลุงหน้าเลย อีกไม่กี่อาทิตย์แล้วนี่ เลยวันเกิดคุณ
ลุงไม่ถึงเดือน"

ปีกแก้วหน้ามอย

"ว่า...จ้ะพอถึงวันเกิดของแก้วจริงๆ พี่มคก็ไม่ใช่ซื้อของขวัญอย่างอื่นให้แก้วแล้วสิคะ"

"งกจ้งแสะ จะเอาที่ขึ้นล่ะเรา" เขาถามอย่างเอ็นดู

"เอาชิ้นนี้ก่อนดีกว่า ชิ้นอื่นค่อยว่าทีหลัง เดี่ยวพี่มคเห็นราคาแล้วจะเปลี่ยนใจ"

เด็กสาวรีบจูงมือมรรคาไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน ระหว่างที่รอทางร้านห่อของให้ ปีกแก้วกระซิบ

หยอกชายหนุ่ม

"เสร็จแล้วอย่าลืมเหลือเงินไว้จ่ายค่าของขวัญคุณลุงนะคะ...แถมหนึ่งอีกรอบด้วย"

มรรคาเชกหัวหล่อนเบาๆ

"เอ้าล้มทับพี่เข้า อยากรู้หนักว่าถ้าไม่มีพี่แล้ว เราจะไปไหนใคร..." มรรคาไม่ทันสังเกตเห็นแวว
สะท้อนใจในดวงตาของปีกแก้ว

หลังจากจ่ายเงิน ทั้งคู่ยังเดินไปอีกหลายร้าน จนถึงร้านขายเครื่องเซรามิคชั้นดี ปีกแก้วกรีดกรีด
เมื่อเห็นชุดเขามอขนาดเล็ก มีคนแก่ท่าทางใจดีนั่งตกลาดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

รายการนี้ลงบัญชีมรรคาเช่นเคย

**พันเกลียวสวมชุดขาวสะอาด นั่งขัดสมาธิ สันหลังตรง เทียนดวงเล็กจุดสว่างแวบแวม
รอบๆ ห้องพระตกอยู่ในเงามืด หญิงสาวจ้องเขม็งยั้งกึ่งกลางไส้เทียน กำหนดเปลวไฟสีน้ำเงิน
ด้านในเป็นอารมณ์ ก่อนจะหลับตา**

เปลวไฟในนิมิตกระจ่างชัด หลอนภาวนาตามที่พ่อสอนให้ตั้งก้องในใจซ้ำๆ ซากๆ จนในที่สุดจิต
ค่อยสงบดิ่งลึก เปลวไฟที่มองเห็นถูกย่อให้เหลือแคปลายเข็ม คำภาวนาแผ่วจางลง

ช่วงขณะหนึ่งหญิงสาวรู้สึกเหมือนตนเองถูกดับประสาททั้งหมด ไม่ได้ยินเสียง ไม่มีความรู้สึก มี
แต่จิตอันสงบลึกเป็นอารมณ์เดียว...เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่อาจกำหนด ความสงบเริ่มคลายตัว ปรากฏ
แสงสว่างเรืองโรจน์ในนิมิต หญิงสาวตั้งสติ นึกอธิษฐานจิตทันที

"หากลูกมีสัญญาใดในอดีต ขอให้ปรากฏภาพเหล่านั้นในนิมิตด้วยเถิด"

แสงสว่างหุบหู่กะพริบพราย มองเห็นเพียงภาพรางๆ ไม่อาจแยกแยะ พันเกลียวพยายามสกัด
กั้นความคิดต่างๆ ไม่ให้ไหลพรูเข้ามา กำหนดความสงบตรงหน้า แล้วปล่อยให้นิมิตดำเนินต่อไป

เกวียน...หญิงสาวเห็นเกวียนกำลังบรรทุกศพสาวชาวบ้านคนหนึ่ง ใบหน้าหลอนรางเลือน ไม่อาจเห็นกระจ่างชัดนัก

เกวียนจอดในที่คล้ายๆ ป่าช้า มีต้นไม้สูงหนาทึบ และต้นไม้ต้นหนึ่งยื่นเด่นตระหง่านอยู่ไม่ห่างจากเกวียน คือต้นไม้ไทร มันเป็นไทรขนาดย่อม แต่ความที่บริเวณนั้นมีแต่ต้นไม้สูงละลิบ ต้นไทรที่เป็นพุ่มเล็กๆ ห้อยระย้อยจึงค่อนข้างสะดุดตากว่าต้นอื่น

ศพหญิงสาวถูกฝังลวกๆ ตรงบริเวณนั้นเอง...มีคำพูดจากกันไม่กี่ประโยค

“ไปดีเถอะนะฮีนางเฮีย เอ็งมันไม่น่าอายุสั้นเลย”

“อีกไม่กี่วันเราก็จะถึงเมืองแล้ว เอ็งน่าจะอดทนอีกสักหน่อย”

“พอหาพระมาสวดให้เอ็งไม่ได้หรือกะนะ เข้าใจพ่อด้วย ขอให้วิญญาณเอ็งไปสู่ที่ขอบๆ เถอะ”

พันเกลียวไต่ยีนกระทั่งสายลมวิหวิว เสียความรู้สึกของทุกคน จนหนาวยะเยือกเข้าไปในอก แสงสว่างฉายโชนอีกครั้งก่อนจะริบหรี่และสาดกระจายแตะแต่เต็มไปหมด มองคล้ายแสงดาวในเดือนมืด

พันเกลียวมองเห็นเงาดำๆ ของหญิงสาววูบไหวไปมาคล้ายคนหลงทาง หลอนแทบเข้าใจความรู้สึกอันโดดเดี่ยว และว่าเหว้าของหญิงสาวคนนั้น ความรู้สึกซึ่งไม่อาจบรรยาย เมื่อพบว่าตนเองตกมายังที่ไม่คุ้นเคยไม่รู้จักเพียงลำพัง อีกทั้งไม่ใช่โลกมนุษย์ที่อยู่มาตั้งแต่จำความได้

วิญญาณไร้ที่ไปกำลังแสวงหาทางดำเนิน แต่ทว่าหลอนโขครายที่ติดอยู่ในสถานที่แห่งนี้

“สา...สา...สา...ไอ้หมอ เอ็งพานางทาสคนใหม่มาแล้วรี” เสียงนี้พันเกลียวจำได้...มันคือ ‘จ้าว’

เงาดำๆ ของหญิงสาวถูกระบายด้วยเงาอันสูงใหญ่อีกร่างจุดกระชากเข้ามา

นิมิตถูกตัดสลับสับสน จนพันเกลียวไม่สามารถแยกแยะ หญิงสาวพยายามกำหนดจิตให้อยู่ในความสงบแต่ก็โดนคลื่นอารมณ์ทยอยซัดไม่หยุดยั้ง...ทุกสิ่งเหลือแต่ความมืด ความกระจ่างซึ่มลึกเข้าไปในใจพันเกลียว

...หลอนเคยเป็นวิญญาณเร่ร่อน วนเวียนแสวงหาที่เกิด โขครายที่โดนฝังใกล้กับเขตอำนาจของจ้าว หลอนถึงโดนปีศาจหมอผีเข้าควบคุม

ความสงบถอนตัวออกมา เหลือเพียงอารมณ์ปกติ หญิงสาวลืมตาขึ้นพบกับความมืด เทียนไขละลายจนดับหมด หลอนขยับขาจากท่านั่งสมาธิ เวลาเป็นเท่าใดหลอนไม่รู้...แต่สิ่งที่หลอนต้องการทราบ กำลังเผยตัวทีละน้อย...

มรรคาปิดหนังสือ เขายังตีบตันเช่นเดิม ประวัติของหลวงปู่ใหญ่เล่มนี้ เขาอ่านนับสิบเที่ยวได้ แต่ไม่พบความกระจ่างใดๆ ขึ้นมา เขาไม่รู้ว่ากุญแจไขอดีตอยู่ที่ใด

ชายหนุ่มลุกขึ้นบิดตัวอย่างเมื่อยล้า เดินออกไปริมระเบียง มองฟ้าสีหมึก ปล่อยให้ใจให้อยู่ในห้วงภวังค์

เขานึกถึงหญิงสาวคนหนึ่ง หลอนไว้ผมสั้น ท่าทางซื่อบริสุทธิ์ มีดวงตาเศร้าสร้อย และดวงตาคู่นี้ทำให้เขานึกอยากตั้งคำถามกับหลอน

“กะพ่อ ฉันติดค้างอะไรเธอหรือเปล่า”

มรรคาเอนหลังพิงเสา กอดอกและหลับตาลง หวังให้อดีดย่อนทวนกลับมาอีกครั้ง เรื่องระหว่าง เขากับกะพ้อมีอะไรลึกซึ้งกว่านั้นหรือไม่ และโยงโยมาถึงจ้าวได้อย่างไร

ลมเย็นๆ พัดผ่านแขน คล้ายมีมืออันนุ่มนวลมาแตะ ชายหนุ่มลืมนามองไปรอบตัว...ไม่มีใคร เขากลับเข้าห้องอีกครั้ง หยิบหนังสือบนโต๊ะขึ้นมา แล้วเดินออกจากห้อง...จุดหมายอยู่ที่ใด มีแต่ เขารู้

อีกแล้ว...ปีกแก้วในใจ...มันอยู่ใกล้ๆ หล่อนอีกแล้ว

เด็กสาวกำลังทบทวนตำราเตรียมสอบ แต่เหมือนมีใครมาจ้องมองอยู่เบื้องหลัง ทำให้เกิด ความรู้สึกแปลกๆ กำกั่งระหว่างหวาดกลัวกับระอาใจ หล่อนรู้สึกเช่นนี้หลายครั้ง ตั้งแต่เจตวันมันจ้งๆ ปีกแก้ววางตำรา หันไปมองด้านหลัง ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีอะไร สุดท้ายต้องถอนใจ เงยหน้าขึ้นเบื่อง บน...

“คุณอาคะ” เสียงเรียกติดจะเหนื่อยหน่าย

“หนูจะทำยังไงดี ราคายูไอ้ผีบ้านี้จะแยะอยู่แล้ว” ความกลัวแต่แรกแปรเปลี่ยนเป็นความรำคาญใจ “มันจะเอาอย่างไรกับหนูกันแน่”

“ราคายูมากก็ไล่มันไปเสียสิ” จู่ๆ คำตอบแว่วมากลางใจ

ปีกแก้วยิ้มเต็มที่ ดีใจเหมือนได้พบของสูญหายกลับคืน

“คุณอา!”

“เฮ้ เรียกชะดังเชียว แก้วหูจะแตกแล้ว”

ปีกแก้วกำลังจะบรรยายความคิดถึงที่ขาดการติดต่อกันเสียนาน แต่แล้วกลับนึกถึงปัญหาเฉพาะ หน้าได้

“เดี๋ยว ตะก็คุณอาบอกให้หนูไล่มันไปได้ไหมคะ”

“จ้ะสิ” เสียงตอบเหมือนไม่ใส่ใจ

“อ้าว แล้วไหนตอนแรกคุณอายอมให้พวกมันเข้าบ้านล่ะคะ”

“ก็ตอนนั้นมันมี ‘หน้าที่’ ต้องทำ แต่ตอนนี้ มันทำเกินหน้าที่แรกมากเกินไปแล้ว จะให้อยู่ทำไม”

ปีกแก้วหัวเราะคิก “หนูจะทำยังไงดีล่ะคะ”

“ใครอนุญาตให้พวกมันเข้ามาล่ะ เมื่ออนุญาตได้ ก็สั่งห้ามได้”

“ต้องขออนุญาตพี่ม็อคอีกหรือ” ปีกแก้วเสียงอ่อย

“มรรคาเป็นคนออกปากอนุญาตพวกมันหรือไง”

“จ้ะหนูก็ไล่ได้สิคะ”

“ได้ แต่จำกัดเขตเฉพาะในบ้านนี่เท่านั้นนะ เพราะถือว่าเป็นบ้านเรา จะอนุญาต หรือห้ามเข้า ینگก็ได้ แต่ถ้าเป็นข้างนอก ไม่เกี่ยว พวกมันเป็นอิสระ”

“ก็ยิ่งดีว่า” เด็กสาวคิดอย่างปลงตก

เสียงหัวเราะผะแผ่ว กังวานใสในใจ

ปีกแก้วรูดม่านพร้อมกับเลื่อนบานหน้าต่างออก เตรียมตัวจะรวบรวมสมาธิ แต่พลัน ลมซัดๆ พัด ผ่านวูบ กลิ่นเหม็นติดจมูก หล่อนขนลุกซู่ ตัวชาเห่อ

เด็กสาวเกร็งมือจับขอบหน้าต่างแน่น นัยน์ตาแข็งค้างขณะเบิกมองสนามเบื้องล่าง...ท่ามกลางแสงไฟมัวชั่วพลอนเห็นอสุรกายมากมาย แออัดเบียดเสียดกันจนเต็มสนาม

“วืด วืด ครืด ครืด...” เสียงร่ำร้องแข็งแช่ กลบเต็มสองหู ด้วยสัมผัสแปลกๆ ปีกแก้วหันไปมองผนังนอกบ้าน คราวนี้ร่างหลอนเย็นวาบเหมือนตกหล่นน้ำแข็ง

ตัวอะไรบางอย่างกำลังคลานสี่ตีน เนิบช้าบนผนัง ลำตัวมันพองเฟะด้วยน้ำเหลือง ส่วนที่เป็นเนื้อหนังแห้งกรัง คล้ายใบไม้กรอบๆ แช่น้ำหนอง ใบหน้ามันเหมือนรวมความน่าสะพรึงกลัวทั้งหมดเอาไว้ โครงหน้าบิดเบี้ยวไม่ได้รูป นัยน์ตามีข้างเดียว ห้อยย้อยอยู่มุมล่างของใบหน้า ปากมีสามแห่ง คือกลางกะโหลกและสองข้างแก้ม ลิ้นที่โผล่จากปากทั้งสามแบ่งเป็นห้าแฉก สีแดงสดราวกับเลือด ส่วนที่เหลือนบนใบหน้าดาราตาชด้วยไส้เดือนกำลังดิ้นยุบยับ

ปีกแก้วหันไปทางผนังอีกด้าน ก็พบกับไอ้ตัวน่าขยะแขยงเช่นนี้อีกสี่ห้าตัวกำลังคลานเข้ามา อย่างคุกคาม เสียงร้องวืดหวิวชวนสยองขวัญยิ่งกว่าเสียงทั้งหมดที่หลอนเคยได้ยินมา

เด็กสาวทำอะไรไม่ถูก สมองแทบหยุดสั่งงาน จนความกลัวพุ่งสู่ขีดสุดกลับกลายเป็นความกล้า ...หลอนจึงนึกได้ว่าตนเองกำลังจะทำอะไร

“ไป” ปีกแก้วชี้นิ้วไปนอกกำแพงบ้าน หลอนคิดว่าได้ดวงดาดไปสุดเสียง หากความจริง คำพูดพ่นริมฝีปากเพียงแผ่วเบา แต่ทว่าชัดเจน เจียบขาด

ปีศาจทุกตัวชะงักงัน

“ในเมื่อคิดจะเข้ามาสร้างความเดือดร้อนที่นี่ละก็...ออกไป ฉันไม่อนุญาตให้พวกแก โผล่เข้ามาในนี้แม้แต่ตัวเดียว”

จบคำพูด ผุ่งอสุรกายส่งเสียงร้องกรีด ไม่ต่างกับโดนลากไปประหาร ลมหมุนพัดตัวๆ ม้วนร่างอันน่าสยดสยองออกไปจนหมดสิ้น

ปีกแก้วถอนใจอย่างเหน็ดเหนื่อย แต่ไม่วายค้อนขวับยังเบื่องบน

“คุณอาจะคุณอา ทำไมไม่เตือนกันก่อนล่ะว่า พวกมันไม่ยอมไปแต่โดยดี”

“ก็พวกมันไปแล้ว ยังจะเอาอะไรอีก” เสียงย่อนอย่างขื่นๆ

“แหม หนูจะได้เตรียมตัวก่อน ไม่ก็นั่งไล่มันในห้องก็ได้ ไม่ต้องโผล่ไปที่สนาม”

หึ...หึ...ในน้ำเสียงคล้ายอยากบอกบางสิ่ง

“ถ้ารู้ว่าไล่พวกมันง่ายอย่างนี้ หนูไม่ต้องให้เขาเชิญคุณพันเกลียวมาหรอก” เด็กสาวไม่ทันเฉลียวใจ

“ถ้าเป็นคนอื่น คงไม่ง่ายอย่างนี้หรอก อีกอย่างพวกมันได้ทำหน้าที่ที่ควรทำแล้ว ตอนนี้นมันกำลังทำหน้าที่ที่ไม่ควรทำ ก็สมควรถูกไล่”

“คุณอาจะบอกอะไรหนูคะ” จะอย่างไรก็คุ้นเคยกันมานาน พอจะจับความพิกลในเนื้อคำพูดได้

“บอกไปก็เท่านั้น ให้ทุกอย่างดำเนินด้วยตัวมันเองเถอะ”

“อีกแล้ว” เสียงปีกแก้วโด้ดตอบอย่างระอาใจ

แล้วคุณอา ก็เจียบไป...เช่นทุกครั้ง

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๙

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๙ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ **คู่มือกรรมพยากรณ์** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

มหาปรีสอาการ อัจฉริยวาท สันนิบาต พาราณสี อากิญจัญญายตนะ
นिरยบาล สีลานสติ พุทธอาสน์ อากาสนัญญายตนะ โลหิตุปบาท

๑. ชื่อเมืองหลวงของแคว้นกาสิ อยุริมแม่น้ำคงคา
๒. ระลึกถึงศีลของตนที่ได้ประพฤติมาด้วยดีบริสุทธิ์ ไม่ต่างพร้อย
๓. ที่ประทับนั่งของพระพุทธเจ้า
๔. อาการของพระมหาบุรุษ
๕. ฌานกำหนดอากาศ คือช่องว่างหาที่สุดมิได้เป็นอารมณ์
๖. ฌานกำหนดภาวะที่ไม่มีอะไรเลยเป็นอารมณ์
๗. วาทะของพระอาจารย์
๘. ผู้คมนรก, ผู้ลงโทษสัตว์นรก
๙. ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงยังพระโลหิตให้ห้อ
๑๐. การประชุม

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- การดับกิเลสและกองทุกข์.....นิพพาน
- ความหนายที่เกิดขึ้นจากปัญญาพิจารณาเห็นความจริง.....นิพพิทา

- ธรรมเนียมสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน.....ราชธรรมเนียม
- กามาวจรภูมิที่เป็นสุคติ คือ มนุษย์และสวรรค์.....กามสุคติภูมิ
- สุขอย่างยิ่ง ได้แก่ พระนิพพาน.....บรมสุข
- ความหมดจดแห่งศีล.....ศีลวิสุทธิ
- ผ้าयोอมผ้าด, ผ้าเหลืองสำหรับพระ.....กาสาвање
- ฐานะคือการเรียนพระคัมภีร์.....คันถฐานะ
- ฐานะด้านการเจริญวิปัสสนา.....วิปัสสนาฐานะ
- รัศมี ๖ ประการ ซึ่งเปล่งออกจากพระวรกายของพระพุทธเจ้า.....ฉัพพรรณรังสี

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือจุติปีแรกและชีวิตพระธรรมเทศนาหลวงพ่อปรามโทย์อย่างละ ๑ ชุดคะ

๑. คุณร่าเริง กรุงเทพฯ
๒. คุณปรามโทย์ จ.สุพรรณบุรี
๓. คุณศิรินุช จ.สิงห์บุรี
๔. คุณคนองยุทธ กรุงเทพฯ
๕. คุณสิริพงศ์ กรุงเทพฯ
๖. คุณปิยะนุช จ.ชลบุรี
๗. คุณปรีชา กรุงเทพฯ
๘. คุณณิชากา จ.สุราษฎร์ธานี
๙. คุณชลดา กรุงเทพฯ
๑๐. คุณดวงกมล กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยคะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็ว นะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยคะ _/_*^_ ^*